

2—3 Aar har været hærgnet af en Arbejdsløshed, som sikkert ingen anden By i Landet nogen Sinde har set Mage til. Vi have haft op mod 70 pCt. af Arbejderne i enkelte Fag arbejdsløse paa en Gang og i mange, lange Perioder jævnt væk i de sidste Aar gennemsnitlig have haft 30—40 pCt. af samtlige Arbejdere gaaende uden Erhverv.

Denne frygtelige Arbejdsløshed har man ganske vist søgt at bøde paa fra Kommunens Side ved Hjælp af Tilskud til Hjelpekasserne, Arbejdsløshedskasserne o. s. v., men det forslaar saa uhyre lidt. Naar man ved, at den store Virksomhed oppe i Helsingør, som Byen hovedsagelig maa støtte sig til, nemlig Helsingørs Skibsværft, i det sidste Par Aars Tid hver Uge har udbetalt mange Tusinde Kroner mindre i Arbejds løn end under normale Forhold, vil man forstaa, at selv om Kommunen har strakt sig saa vidt, at den har ydet en Del Tusinder til alle disse mange Hundreder arbejdsløse, forslaar det saa godt som intet. Det er derfor forstaaeligt, at de arbejdsløse i Sommer have gaaet og kigget langt efter den projekterede Havneudvidelse, der dog vilde have givet Brød til ikke saa faa Arbejdere. De have imidlertid kigget forgæves. Jeg kunde derfor have Lyst til at opfordre den højtærede Minister til at se at faa en Smule hurtigere Gang i Galoscherne med Hensyn til dette Havnearbejde. Han vilde sikkert høste Tak af de mange arbejdsløse, der gaa deroppe og sukke efter at faa noget at bestille for at kunne ernære sig og sine.

Jeg skal dernæst omtale nogle Statsbanerne vedrørende Forhold angaaende Praktiseringen af Lønningsloven af 1908. Under denne Lovs Behandling blev det fra alle Sider her udtalt, at dens Bestemmelser skulde gennemføres humant og ensartet i de 4 Etater, som Loven omhandler. Dette synes ikke at være sket, i alt Fald ikke for Statsbanernes Vedkommende. Hvorledes det er gaaet i de andre Etater, kan jeg ikke udtale mig om. Jeg har i saa Henseende kun hørt Klager fra Statsbanefunktionærerne. For det første mener en Del af Kontorbudene at have nogen Grund til Klage, nemlig de, der ere ansatte som saadanne under Lønningsloven af 1903. I Henhold til Lønningsloven af 1903 stod disse Kontorbude nemlig en Lønningsklasse højere end Portører, fra hvilken Klasse de i øvrigt vel for de flestes Vedkommende ere udgaaede, og i Henhold til samme Lov var det altsaa den Gang en Avancementsstilling, som disse Bude havde. Den gav noget højere Løn, og de vedkommende

kunde medtage deres Anciennetet som Portører. Men efter Lønningsloven af 1908 blev Kontorbudene satte ned i laveste Lønningsklasse, altsaa i samme som Portørerne, hvorfra de som sagt rekruteres. Det har ført til, at de Kontorbude, som indehavde denne Stilling, forinden Lønningsloven af 1908 blev givet, vilde have staaet sig ved aldrig at have ladet sig forfremme til Kontorbude, idet de ikke nu faa deres Anciennetet som Portører med og derved faktisk ere rykkede tilbage i Lønningsklasse og ere daarligere stillede, end de vilde have været, om de vare vedblevne at være Portører og havde bevaret deres Anciennetet som saadanne. Der er noget ubilligt i dette, og jeg vil anmode den højtærede Minister om at undersøge dette Forhold og søge at faa det rettet. Det kan maaske gøres ved en Anmærkning paa Finansloven. Det skal jeg ikke udtale mig om.

Jeg skal dernæst gaa over til et andet Spørgsmaal, der i høj Grad beskæftiger Statsbanernes Personale. Det er det saakaldte Afkortningsspørgsmaal i Forbindelse med Reglerne for Pensionering. I den ny Lønningslovs § 1, sidste Stykke, bestemmes det, at de Tjenestemænd, der i Henhold til denne Lov faa Lønforhøjelse, skulle i 4 Aar, indtil 1912, lide en Afkortning foruden af de 5 pCt., der skulde fradrages til deres Pensionering, tillige af et Beløb svarende til, hvad de i Lønningsforbedring faa mere end henholdsvis 20 pCt. i nogle af Klasserne og 15—10 pCt. i andre udover Grundlønnen i den Klasse, de tilhørte. Hvad denne Bestemmelse i Virkeligheden kunde føre til, vare hverken vi Rigsdagsmænd eller Regeringen, den Gang den blev vedtagen, fuldt ud i Stand til at skønne over, men den er kommen til at virke paa uheldig Maade i forskellige Tilfælde. Det er særligt med Hensyn til Pensioneringen af de Tjenestemænd, som blive afskedigede i de første 9 Aar, efter at Loven er traadt i Kraft, altsaa indtil 1917, at den uheldige Virkning viser sig. Der skete nemlig det ved Afkortningsbestemmelsen, at man faktisk fik to Lønningsindtægtsbegreber, nemlig Lovens Sæter og den virkelig oppebaarne Løn. Denne Løn vil altsaa sige Lønningen minus Afkortningen til Pension og den Afkortning, der indtræder i Henhold til, at en Del af de paagældende efter Loven havde faaet mere end 20 pCt.'s Tillæg.

Det Spørgsmaal, der er rejst, er nu dette: Af hvilken af disse to Lønningsindtægter skal Pensionen beregnes? Selve Loven slaar ikke noget bestemt fast i dette Spørgsmaal, man er altsaa henvist til at